

Biblická hodina – Niektoré príbehy SZ

Abrahámova obeť

Abrahám sa dočkal. Syn sa mu narodil. Dostal meno Izák – smiešok, smiech, aby na perách starých ľudí vyčaroval úprimný úsmev a tým aj radosť zo splnenia Božích sľubov, nie pochybovačný úškrn, že Boh svoje slovo nedodrží.

Lenže o pár rokov prišla skúška. Tak to býva, keď je v živote dlho všetko ok, treba rátať s nástrahami. Príbeh o obetovaní Izáka je mnohým proti srsti. Nemáme z neho dobrý pocit a premýšľame nad Božím charakterom, keď chce vziať, čo len pred krátkym časom dal. Pán Boh hovorí Abrahámovi: „vezmi svojho jediného syna, ktorého miluješ a obetuj ho“. **Akoby sa svojmu vyvolenému Pán Boh vysmieval, zdôrazňuje to, čo je pravda a zároveň je to veľmi bolestivá skúsenosť: jediný syn – iných nemá, obetuje teda všetko, čo má + syn, ktorého miluješ – je to láska jeho života, obetuje teda to najcennejšie.** O to viac táto scéna ľudí udivuje a je nepochopiteľná.

Abrahám toto slovo „chod“ počuje už druhýkrát. Prvýkrát to bolo v Chárane, keď Abrahám začul Boží hlas, ktorý ho posielal do cudzej a neznámej krajiny. **Týmto prvým „chod“ mu Boh berie minulosť. Teraz to počuje druhýkrát: „chod“ obetovať svojho syna – týmto príkazom mu Boh berie budúcnosť.** Toto slovo má iný základ v hebrejčine ako obyčajné „chod“ – toto slovo vyžaduje úplnú, totálnu sústredenosť na danú úlohu a nezáujem o všetko ostatné. Je to výzva opustiť všetko, vzdať sa všetkého, aj istôt, aby sa celková pozornosť sústredila len na Boha a Jeho slovo.

Je pekné takto veriť, ale tak ako sa ťažko chápe Boží príkaz, tak sa ťažko chápe Abrahámova poslušnosť. Je Abrahám zlý človek? Je poslušnosť Bohu opakom dobroty? Nemôže to byť len nejaký chyták? Nestratí tým Abrahám všetko, čo doteraz dostal, získal, čo si vymodlil a čo zaplatil dlhým časom čakania? Nie je Abrahám zlý rodič, keď chce obetovať dieťa Bohu?

Čo keby sme si ten príbeh prečítali, aby sme ho správne pochopili? **1 Mojžišova 22:1-14.**

Tento príbeh je zvláštny, pretože z dejín vieme, že **Hospodin odmietal ľudské obete.** To bola „výsada“ pohanských bohov, ktorí vyžadovali – hlavne v zlých časoch – obeť prvorodených, aby utíšili svoj hnev a kliatbu, aby si vynútili svoju priazeň. Rodičia často dávali práve to najcennejšie, čo mali – svojich prvorodených – aby si zabezpečili niečo lepšie od božstiev (pochovávali potom tieto detské obeť pod prah či do stien domov, aby si zabezpečili požehnanie). Na rozdiel od týchto pohanských božstiev, Hospodin nič také nežiada. Áno, je

Bohom spravodlivosti, ale zároveň nechce, aby deti vyrastali vo svete, kde je strach a aby viera bola pokropená krvou ľudí. **Micheáš 6:6-8** – namiesto ľudských obetí sa obetovali zvieratá, no Pán Boh zdôrazňoval, že spravodlivý život je viac ako obeť.

Tento príbeh je pre nás nepochopiteľný, pretože my žijeme v čase, keď **je nám blízke obetovanie všetkého deťom**. Žijeme len pre ne, plníme im každú prosbu, ospravedľujeme ich konanie a sme dokonca ochotní vzdať sa aj viery či úlohy svedectva, len aby sme nestratili ich priazeň. Sme schopní porušiť aj zásady, len aby sme si deti neznepriatelili, pretože sú našimi „bohmi“ a všetko, aj my sami, im slúžime svojim životom.

Celý príbeh je pravdepodobne reakciou na Abrahámov úškrn nedôvery (a Sárin smiech). Abrahám dostal čas k náprave: **ak chce Abrahám svojho syna prijať vo vďačnej dôvere, musí Bohu vrátiť to, čo od Neho dostal**. Tu nejde o slepú poslušnosť, ale o preverenie toho, či Abraháмова viera vydrží, aj keď sa zakolíše vo vetre ako trstina, aj keď zafúka na ňu vietor zla, aj keď oko nevidí a uši nepočujú zaslúbenie. ***Z viery, ktorá iba počúva Božie slovo sa tu stáva viera, ktorá v realite života čelí všetkým skúškam a zostáva závislá na Božom sľube, aktuálna v stretávaní sa s Hospodinom.*** Veriaci človek sa spolieha na to, že Boh sa postará, aj keď sú okolnosti nepriaznivé. **Počúvaj – poslúchaj – dôveruj to sú tri kroky oddanej viery**, aby človek videl, čo všetko mu Boh dáva, čo v jeho živote koná.

Abrahám sa teda vyberá na cestu, kde musí stavať na všetky karty. Ešte trochu jeho syn už nebude medzi živými, akoby sa narodil zbytočne a ak tomu tak je, potom je zbytočné všetko, čo doteraz Abrahám zažil, čo urobil, zbytočná bola aj jeho viera a poslušnosť. Spolu s Abrahámom a Izákom pomyselné kráčala na vrch Mória aj ich viera, zmysel ich života, večnosť. Stalo sa tak na 3 deň: **prvý deň je Božou výzvou voči človeku, druhý deň je časom očakávania a trepezlivosti a tretí deň je symbolom niečoho nového, niečo sa mení a ide zväčša o život a smrť**.

Izák je darom od Boha, je Božím dieťaťom a to v živote i smrti. „*Či žijeme či umierame, Pánovi sme...*“. On je symbolom celého Izraela, ktorý je vyvolený, zasvätený Bohu. Je symbolom každého človeka, ktorý sa rozhodne dôverovať Pánovi v živote i smrti. Je symbolom toho, ktorý tiež kráčal na vrch, nesúc drevo, aby skrze Neho boli Božie deti vrátené svojmu nebeskému Otcovi v živote i smrti. Je symbolom nádeje, ktorá hovorí: „Boh má všetko vo svojich rukách“.

Táto viera je odmenená. ***Viera, ktorá nevidí koniec, ale vie, že s Bohom všetko dobre dopadne. Je to viera, ktorá vie, že sa vzdáva, ale nič nestráca, ba práve naopak získava. Je to viera, ktorá vidí za smrť na vzkriesenie, pretože vie, že Boh je Bohom nad životom aj smrťou.***

Hlas z neba, ktorý zastavil otcovu ruku a Izáka zachránil, potvrdil Abrahámovi, ale aj všetkým, čo dokázu Hospodinu dôverovať, že nič nie je márne, bez zmyslu, že nič nie je zbytočné. Tento hlas svedčí o tom, že veriaci človek nejde od pohromy k pohrome, ale že v skúškach kráča k pozitívnym, radostným a požehnaným chvíľam v Božej blízkosti. Boh predsa vidí ďalej aj za vrch Mórija, aj za vrch Golgota, vidí za každý tvoj a môj osobný kopec skúšky: „na vrchu si Hospodin vyhladne alebo dohliadne“.

To je úloha pre človeka: **činiť právo, milovať milosrdenstvo a pokorne kráčať po cestách Pána, dôverujúc, že dôjdeme do zasľúbenej zeme**, kde prijmeme požehnanie a večný život. Dnes všetko vidíme len akoby v zrkadle, všetko je pre nás záhadou, ale raz uvidíme Pána tvárou v tvár.

ES 648

Abrahám prešiel dlhú cestu svojej viery, ktorou kráčame aj my. Nebol na nej sám – išiel s ním Hospodin a jeho verná manželka Sára – zostávala aj vtedy, keď ho museli opustiť Lót, Hagar a Izmael. Boli nerozlučnými a im obidvom mala patriť zem. Ich spoločného potomstva malo byť ako hviezd a piesku. Obaja spolu museli dlho čakať, aby sa po úškroch, dočkali úsmevu viery. Narodil sa im syn, ktorý bol Božím darom a nad ktorého museli povýšiť svojho Boha, aby si boli vedomí toho, čo dostali.

Pán Boh však skúša Abrahámovu vieru znovu: **Sára umiera. A je v cudzom kraji, už nie je doma a ešte nie je doma**. Vieme si predstaviť bolesť praotca Abraháma a to ho čakajú ešte potrebné úkony okolo milovanej mrtvej manželky. Nemôže len tak sedieť v smútku, ak teraz nevstane a nezačne niečo robiť, možno sa už nikdy nepostaví a nepôjde ďalej, ale bude sa utápať v smútku a bolesti. Práca pomáha, lieči, povzbudzuje. A tak Abrahám rieši potrebné veci.

Keďže sa nachádzali v zemi Chetitov, ide Abrahám do brány mesta, kde sa riešili aj právne záležitosti a hľadal miesto, kde by Sárú pochoval. Chetiti mu ponúkajú svoje hroby, ale on ich neprijíma. Chce svoje vlastné pohrebisko, chce vlastniť miesto, kde bude ležať jeho manželka, a ktoré zároveň bude záväzkom Božieho sľubu krajiny. A tak Abrahám odkúpil jaskyňu, ktorá sa

stala symbolom Božieho zaslúbenia: „dám ti krajinu“. ***Za tento kúsok „zaslúbenia“ musel zaplatiť obrovskú sumu, ale on sa už predsa naučil, že niekedy musí obetovať veľa, aby ešte viac získal, že musí veriť, aby dosiahol zaslúbenie.***

Sára bola pochovaná do jaskyne na poli Machpéla, naproti Mamré, čo znamená Chebrón v Kanaánskej krajine. Je to skoro nič a predsa je tu všetko – je to naplnenie dôvery v Bohu, ktorý aj na smrti stavia život a dáva nádej aj tam, kde beznádej zraňuje srdcia Jeho verných. Je to Boh, ktorý dáva málo, ale aj to stačí, aby napokon dal všetko, pre tých, ktorí pochybujú. Lebo Jemu to za to stojí.

Nabudúce sa vyberieme Izákovi hľadať ženu a pochováme Abraháma.